

Şairin Hali

– halisi · 14 Eylül 2015

Rüzgârı saçlarından yakalarsa bir şair,
Sorgular sırlarını, ne varsa aşka dair.
Çözerek hece hece, şiirine kondurur,
En derin sızıları, mısralarda dondurur.
Bazen güzel bir koku, kim bilir kimden sinmiş,
Bazense bir göz rengi, tellerine ilinmiş.
Hüzün ile örtülmüş, mazi olmuş anılar,
Mehtapsız gecelerde, yaşanan tüm sanrılar.
Dokunan parmaklardan, geriye kalan izler,
Zülüflerin altında, saklanan nice gizler.
Hazan yaprağı olup, dizelerde savrulur,
Güze dönen mevsimin, ayazında kavrulur.
Gergefte desen gibi, cümle cümle dokunur,
Muhabbet dergâhında, dilden dile okunur.
Kimse bilmez şairi, yaşadığı hal nedir?
Acılar sarmalında, kim bilir ne haldedir?
Hangi sarı lalenin, halesine vurgundur?
Neden mecnunlar gibi, böylesine durgundur?
Hoyratça esen bir yel, kondurdu diye buse,
Kıskanıp da telleri, düşmekte derin ye'se?
Hüzün ile hasreti, işlerken nakış nakış,
Dert mi olmuş içine, buğulanmış bir bakış.
Bir mum gibi sessizce, için için yanmakta?
Erirken yudum yudum, acep kimi anmakta?
Bir labirent içinde, kaybetmiş mi çıkışı?
Ondan mıdır ki böyle, çaresizce kalışı?
Bir kez bile birimiz, bakıp da şiirine,
Koyduk mu kendimizi, şairinin yerine?